

τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔμεινε προσηλωμένον πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ἂν ἐπερίμενε τὴν ἰμράντιν ἀστέρως τινός· ἡ δὲ Λελία ἀφ' ἑτέρου εἶπε ὅτι ὁ νεανίας τὴν εἶχε παρατηρήσει διὰ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, καὶ οἶτι, θέλων νὰ ἐρελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς μετεχειρίσθη τὸ μέσον τοῦτο διὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ.

Τοιοῦτον τοῦλάχιστον ἐφαίνετο τὸ σχέδιόν του· διότι ἀνεύσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ βλέμμα, ἀπέσπεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς· μετ' ὕψος τετραγαμένον, καὶ ὠθήσας διὰ τῆς κώπης τὴν σχεδιάσαν πρὸς τὸν βρῦν τοῦ ποταμοῦ ἔγινε πάραυτα ἀφαντος.

Ὁ βίος τῆς Λελίας παρήρηγοτο ἡτυχος ὡς τὰ διασπῆ λιμνάζοντα ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἐλαφρὸν νέον νέφος ὄνεται νὰ σκοτίσῃ, καὶ τὸ κουρπότερον ἔντομον νὰ διαταράξῃ. Τὸ μικρὸν τοῦτο συμβᾶν τὴν κατέστησε ἐκεπτικὴν, καὶ ἐνέπειυσεν εἰς τὴν τρυφεράν αὐτῆς ἡλικίαν γλυκεῖς βρεμβασμούς. Τὸ ἐρώθημα τῆς αἰδοῦς ἐκάλυπτε τὰς παρειαῖς τῆς δσάκις διελογίζετο ἐπὶ πόσον κληρὸν ὁ νεανίας ἐκαίτος ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου, καὶ ἠρώτα ἑαυτὴν, διατι ἄρῃ κατάρθρωσε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἀνεγώρητε σιωπηλός. Ἀς λύσωμεν ἡμεῖς τὸ ζήτημα ἀντὶ τῆς νεανίδος. Εἰς τὸν μικρὸν τοῦτον δόλον ἐνυπῆρχεν εὐγένειά τις δι' ἧς ὁ νεανίας ἐπροσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκπλήξιν ἢ ἠδύνατο νὰ προσενήσῃ εἰς τὴν Λελίαν ἢ ἐμφάνισις ξένου ἀνθρώπου εἰς τοιαύτην θέσιν· εἰς δὲ τὴν παραχρὴν μετ' ἧς ἀπέστρεψε τὸ ὄμμα ἐνυπῆρχε μετριοφροσύνη.

Ἐβδόμας ὀλόκληρος παρήλαθε, καὶ ἡ Λελία δὲν ἱπανεῖδε τὸν Ἀπόλλωνα τῆς νεανικῆς αὐτῆς φαντασίας. Ἄλλ' εἰς τὸ διάστημα τοῦτο τοῦ χρόνου γνίεται ὅτι, καὶ ἀπόντες, ἐγνωρίσθησαν· διότι κατὰ τὴν δευτέραν συνέντευξιν ἐχαιρετήθησαν καὶ συνωμίλησαν· ἀλλ' εἰς τὰς συνδιαλέξεις των δὲν ὑπῆρχε τι μυστηριώδες. Ἰσως ἦτο υἱὸς κατοίκου τινός τῆς ἀνω κοιλάδος, ὃν ἡ φήμη τῆς κληρονομίου τοῦ Κύρ Νικολοῦ ἐρελκύσεν, ὡς καὶ τὸσους ἄλλους νέους. Δὲν ἐγνωρίζε μὲν γράμματα, τὴν δὲ ποίησιν ἠγάπα μᾶλλον χάριν τῆς μουσικῆς ἢ χάριν αὐτῆς τῆς ἰδίας· ἀλλὰ τί μὲν τοῦτο; Τὰ ἔργα τοῦ Πλάστου, ἅτινα ἐξετείνοντο ἐνώπιόν των, δὲν ἐμπεριείχον καὶ μουσικὴν καὶ ποίησιν; καὶ ἐὰν αὐτὰ ἐξηρανίζοντο τῆς θεᾶς των, δὲν ἦσαν ἐγκεκαταραγμένα θαθείως εἰς τὴν καρδίαν των; Ὁ νεανίας ἦτο εὐρωστος καὶ θαρβᾶλεος, καὶ τὰ προτερήματα ταῦτα ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸ κάλλος εἰς τὰ ὄμματα γυναικὸς ἀσθενοῦς καὶ ἐελῆς. Ἐστρεφεν ἀπόβως ἐπὶ τὰ χεῖλη τοῦ θαράθρου, ἐβρίπτετο εὐτόλμως ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ἐντὸς τοῦ βρύματος μετὰ τῆς εὐκαμαίας καὶ τῆς κουφότητος τοῦ αἰγάρου ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις ὠραῖος, ἀνδρείος καὶ ὑπερόπτης, καὶ μολαταῦτα τοιαύτος ὢν ἐγονυπέτει μὲ διαλάμποντας ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ παρειαῖς περιφλαγγεῖς ἐνώπιον τῆς τρυφερᾶς καὶ ἀσθενοῦς νεανίδος, καθὼς οἱ ποιηταὶ λατρεύουσι τὸν ὠχρὸν Φοῖβον.

Ὁ κόσμος ὅστις μέχρι τοῦδεῆτοδιὰ τὴν Λελίαν μονότονος, ξηρὸς καὶ ὀχληρὸς, μετετρέπη, ἦν εἰς παραδείστον· ἐν μόνον πρᾶγμα τὴν ἐθασάνεισε

πολύ. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς, ἀρκετὸς καιρὸς εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς γνωριμίας των· τὰ πάντα εἶχον ἐκμυστηρευθῆ ἀλλήλοις, τὰ πάθη των, τὸν ἔρωτᾶ των, καὶ ἐντοσούτω ὁ ἐραστής τῆς δὲν τῆ εἶπεν εἰσέτι τὸ ὄνομά του. Ἡ Λελία ἐμέμετο ἑαυτὴν διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον ὀρυμὴν τῆς, ἀλλ' ἦτο ἦδη πολὺ ἀργά· ἀπεφάσιεν ὅμως νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο ἅμα τῇ πρώτῃ συνεντεύξει.

— Τὸ ὄνομά μου; ἀπήντησεν ὁ νεανίας πρὸς τὴν εἰλικρινῆ ἐρώτησιν τῆς Λελίας, θὰ τὸ μάθῃς ἐντὸς ὀλίγου.

— Δὲν θέλω ἀντιρρήσεις. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς τώρα, ἢ τοῦλάχιστον αὔριον τὸ ἑσπέρας.

— Καὶ διατὶ αὔριον τὸ ἑσπέρας.

— Διότι αὔριον τὸ ἑσπέρας θὰ ζητηθῶ εἰς γάμον παρὰ τινος νέου ὠραίου καὶ πλουσίου, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ μου εὐνοεῖ πολὺ· καὶ, ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, δὲν ἤμπορῶ ν' ἀθετήσω τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, τοῦ μόνου δι' ἐμὲ ἐπὶ τῆς γῆς προστάτου, ἀνευ λόγου ἰδικαίου Ὡ! δὲν γνωρίζεις τὸν πατέρα μου! ὁ πλούσιος εἶναι μὴδὲν ἐνώπιόν του προκειμένου περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του. Σὺ εἶσαι μὲν πτωχός, ἀλλ' εἶσαι ἀγαθὸς καὶ τίμιος, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ τῷ φανῆς ἀνάξιος τῆς Λελίας.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο σκοτεινοτάτη· ἀλλ' ἡ Λελία παρετήρησεν ὅτι ὁ ἐραστής τῆς ἐμεῖδια ἐνώ αὐτὴ ἐλάλει, καὶ ἐλπίς εὐδαιμονίας κατέλαβε τὸ πνεῦμα τῆς, ἡ δὲ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς.

Ὁ νεανίας ἔμεινε ἀφανος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καθ' ὅς ἐφαίνετο λίαν τετραγαμένους, τέλος ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς συγκεινημένης.

— « Αὔριον τὸ ἑσπέρας,

— « Ἐδῶ! . . .

— « Ὅχι, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου, ἐνώπιον τοῦ ἀντιζήλου μου.

Ἐπῆλθε δε καὶ ἡ ἰπιούσα, καὶ κατὰ τὸ εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἔθιμον τῆς χώρας, ὁ ἐραστής, περὶ οὗ ἡ Λελία εἶχεν ἀναφέρει, ἐπαρουσιάσθη διὰ νὰ τῇ ζητήσῃ τὴν ἐπι τοῦ συνοικεῖου συναινεσίαν τῆς.

Ὁ γαμβρὸς ἤρεσκε τὰ μέγιστα πρὸς τὸν Νικολόν, διότι κατήγετο ἐκ τῆς μᾶλλον διακεκριμένης οἰκογενείας τῶν ἀπὸ τῆς κοιλάδος μέχρι τοῦ Μοντε Ρόζα. Ὁ νεανίας ἦτο πλούσιος καὶ φρόνιμος μέχρι ψυχρότητος. Τί πλέον δι' ἕνα πατέρα;

Ἡ νέα ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου, ὅπου ἀνέμενον αὐτὴν οἱ γέροντες ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν.

Ἐνῶ ἐνεδύετο βρεμβάζουσα, εθεώρει διὰ τῶν κιγκλίσων τοῦ παραθύρου εἶθιν ἢ θεᾶ ἐπεκτείνετο πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν, παρὰ τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας αἱ δύο οἰκογένειαι μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἀνέμενον τὴν ἀφιξίν τῆς· ἀλλὰ πόσον σκληροὶ ἦσαν οἱ διαλογισμοὶ τῆς κατὰ τοῦτο τὸ διάστημα! ἐνόμιζεν ἡ δυστυχὴς ὅτι τὰ διατρέξαντα ἦσαν ἀπλᾶ ὄνειρα, πλάσμα φαντασίας ἐξημμένης ὑπὸ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἐρημίας. Ἦτον ἄρα γὲν ἠπατημένη; Τὸ ἐπὶ τῶν χαλιῶν τοῦ ἐραστοῦ τῆς μεῖδιμα δὲν ἦτο ἄρα γὲν πρόδρομος σκληροῦ περιαιγίματος; ἢ μήπως κατ' αὐτὴν καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν, καθ' ἣν